

Oamenii mici și Tara Curcubeului

A fost odată ca niciodată,
ascuns bine după nori,
un tărâm fermecat numit
Țara Curcubelui. Acolo
trăia în armonie un popor
de oameni mici, pașnici
și iubitori, care se ocupau
cu recoltarea picăturilor
de ploaie.

Oamenii mici se trezeau în
fiecare dimineață cântând,
își luau coșurile și plecau
sus pe curcubeu pentru
a aduna orice picătură de
ploaie găseau. Picăturile le
strângeau în coșuri făcute
din frunze, iar jumătate le
duceau la un depozit în
mijlocul orașului și jumătate
le trimiteau apoi pe pământ,
unde apa trimisă de ei hrănea
florile, iarba, copacii.

Sub mângâierea duiosă a ploii, oamenii de pe pământ trăiau și ei în liniște, crescând recoltele de legume și îngrijind pomii. Fructele erau zemoase și dulci, legumele erau mari și hrănitoare.

Aproape tot anul, florile își întindeau spre soare petalele colorate.

Din ceea ce păstrau, oamenii mici se hrăneau în fiecare zi, picăturile adunate fiind suficiente pentru a trăi fericiți. Poporul oamenilor mici era condus de FinPitic, un omuleț înțelept, cu o barbă roșcată și doi ochi blânzi. În fiecare dimineață, FinPitic inspecta recoltele de picături de ploaie și împărțea tuturor din ele, astfel încât să ajungă pentru toți, dar să și rămână, păstrând deoparte și economisind o cantitate, cât să ajute în zilele în care acestea nu erau suficiente.

Într-o zi, într-o curte dintr-o livadă, pisicile s-au strâns la sfat. Toată lumea știe că pisicilor nu le place apa, iar ploaia trimisă pe pământ de oamenii mici le supăra tare. Le uda blana pufoasă, le strica somnul, le alunga șoarecii. Așa că s-au decis să urce pe curcubeu și să atace țara oamenilor mici, să nu-i mai lase să adune ploaia și să o trimită pe pământ.

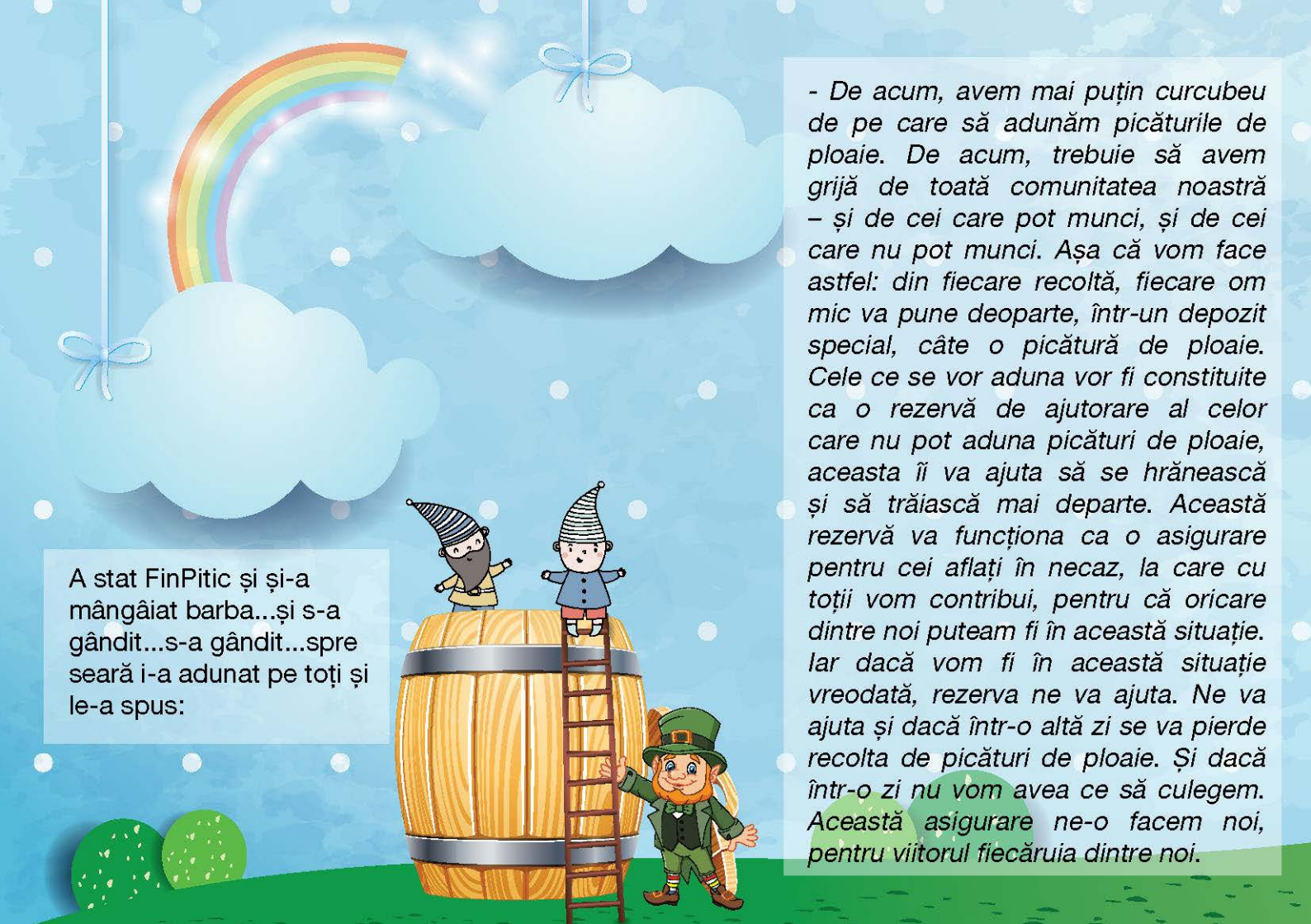

Uite așa, într-o dimineață, o ceată furioasă de pisici se strânse și porni spre Țara Curcubeului. Când au ajuns la capătul acestuia, au început să zgârie cu ghearele, să tragă cu dinții, să împingă cu labele, până când, într-un final, curcubeului i s-a rupt o coadă.

Au mieunat pisicile de fericire, deoarece de acum ploaia nu avea să mai vină așa de des pe pământ, blănița lor va fi uscată, somnul lor va fi mai lung!

Oamenii mici au dat fuga cu toții la FinPitic. Doar el îi mai putea ajuta, el se putea gândi la ce este de făcut. Cum să ajute el familiile celor căzuți de pe curcubeu, cum aveau aceste familii să mai trăiască acum, când nu mai era cine să mai adune picături de ploaie pentru copiii rămași orfani. Cum să recupereze ei pierderile din acea zi, în care pisicile dărmaseră coada curcubeului cu tot ce se strânsese până atunci. Doar FinPitic mai putea găsi soluții.

A stat FinPitic și și-a
mângâiat barba...și s-a
gândit...s-a gândit...spre
seară i-a adunat pe toți și
le-a spus:

- De acum, avem mai puțin curcubeu de pe care să adunăm picăturile de ploaie. De acum, trebuie să avem grijă de toată comunitatea noastră – și de cei care pot munci, și de cei care nu pot munci. Așa că vom face astfel: din fiecare recoltă, fiecare om mic va pune deoparte, într-un depozit special, câte o picătură de ploaie. Cele ce se vor aduna vor fi constituite ca o rezervă de ajutorare al celor care nu pot aduna picături de ploaie, aceasta îi va ajuta să se hrănească și să trăiască mai departe. Această rezervă va funcționa ca o asigurare pentru cei aflați în necaz, la care cu toții vom contribui, pentru că oricare dintre noi puteam fi în această situație. Iar dacă vom fi în această situație vreodată, rezerva ne va ajuta. Ne va ajuta și dacă într-o altă zi se va pierde recolta de picături de ploaie. Și dacă într-o zi nu vom avea ce să culegem. Această asigurare ne-o facem noi, pentru viitorul fiecăruia dintre noi.

Toți au aplaudat ideea lui FinPitic. Asigurarea le aducea celor în nevoie sprijinul necesar și le oferea tuturor o speranță. Adunând cu toții câte un pic, constituiau o cantitate mai mare care însemna mai mult în caz de nevoie.

Și oamenii mici au plecat la adunat de picături de ploaie. Dar, vai! Nu au mai reușit să adune nici măcar jumătate din cât adunau! Dar decizia lui FinPitic a fost respectată și astfel toți aveau ce să mănânce, iar asigurarea era constituită – niciodată nu mai urmau să rămână fără hrană!

Zguduiți au fost însă cei de pe pământ,
deoarece oamenii mici nu mai puteau
trimite în jos picături de ploaie care să
ude recoltele! Legumele au început să se
usuce, fructele nu mai creșteau...

De sus, de pe
curcubeu, FinPitic
vedea toate acestea.
Și se gândea, se
gândea...

Într-o zi, i-a adunat
din nou pe oamenii
mici și le-a spus:

*-Picăturile noastre de ploaie pe care le trimiteam pe pământ udau
recoltele: legumele creșteau, florile înfloreau, fructele se pârguiau...
Acum, acolo jos, pe pământ, oamenii nu mai au ploaie, iar hrana
nu le mai ajunge. Sunt copii care se culcă flămânzi, plângând. Este
datoria noastră să aducem iar ploaia pe pământ. Și așa vom face!*

*Din recoltele noastre, în fiecare zi vom pune deoparte o cantitate
mică. Cu aceasta vom reconstrui încet curcubeul. Îi ajutăm astfel și
pe ei, dar și pe noi, deoarece curcubeul va fi mai mare și vom avea
mai mult de adunat în viitor. O investiție gândită serios, făcută cu
muncă, ne va aduce un profit viitor!*

În prima zi, oamenii mici au plecat la recoltat picături de ploaie. Din ce au adunat, o picătură puneau la asigurare și o picătură puneau deoparte, pentru a reconstrui curcubeul. La finalul zilei adunaseră atâtea picături încât să poată face puțin din ceea ce își propuseseră. S-au adunat cu toții și, cu picăturile strânse, au desenat la loc culoarea roșie. Dar doar pentru atât le-a ajuns.

A doua zi, de dimineață, oamenii mici au plecat din nou la muncă și din cele muncite, spre seară s-au reîntors și au construit culoarea portocalie a curcubeului.

A treia zi, seara, oamenii mici au construit cu picăturile strânse culoarea galbenă a curcubeului. Cele trei culori se legau acum de pământ într-o rază de soare puternic și cald!

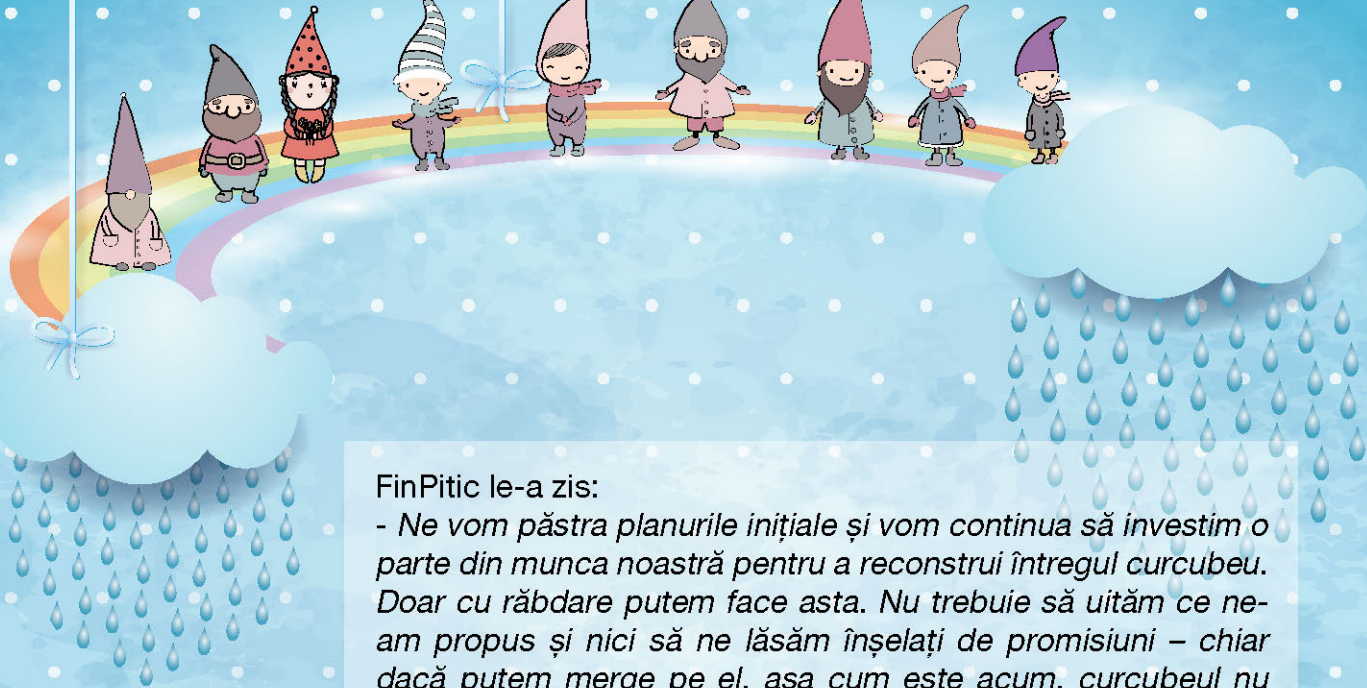

În următoarea zi, oamenii mici au continuat să investească rezultatul muncii lor de peste zi – au construit culoarea verde. Și au legat de ea iarba și florile de pe pământ.

În a cincea zi, oamenii mici au venit spre seară și au ridicat următoarea culoare a curcubeului – cea albastră. Apele s-au adunat în jurul lui și au fremătat de fericire.

Dar oamenii mici nu s-au oprit aici. Deși acum era suficient de lat și puteau merge pe el, curcubeul încă nu le dădea picăturile de ploaie dorite.

FinPitic le-a zis:

- Ne vom păstra planurile inițiale și vom continua să investim o parte din munca noastră pentru a reconstrui întregul curcubeu. Doar cu răbdare putem face asta. Nu trebuie să uităm ce ne-am propus și nici să ne lăsăm înșelați de promisiuni – chiar dacă putem merge pe el, așa cum este acum, curcubeul nu este terminat și nu putem obține ce ne-am hotărât când am început această investiție!

Așa că oamenii mici au continuat să muncească și să strângă picături de ploaie. Au construit apoi culoarea indigo a curcubeului, legând-o de cerul înstelat.

În ultima zi, obosiți, oamenii mici au construit și culoarea violet. Iată, acum curcubeul era complet cu adevărat, unea pământul înverzit, cerul, apele și lumea oamenilor mici. Iar picăturile de ploaie au început să curgă din nou, udând legumele și fructele oamenilor și aducând belșug în Țara Curcubeului.

Mult s-au bucurat oamenii mici – munca lor fusese răsplătită. Aveau acum din nou mai multe picături, nu mai trebuiau să se gândească la mâncare.

Și mult s-au bucurat și oamenii de pe pământ – livezile și răsadurile de legume erau din nou udate din belșug!

Într-o umbră de soare, FinPitic stătea și își mângâia barba roșcată. Zâmbea fericit, uitându-se la bucuria din cer și de pe pământ. Cu răbdare și chibzuință, investiția realizată adusese fericire. Și ceea ce pusese deoparte, asigurarea oamenilor mici, era salvarea lor pentru cazul în care pisicile le-ar fi dăruit iar curcubeul. Nimic nu mai putea strica fericirea din Țara Curcubeului!

Autoritatea de Supraveghere Financiară

www.asfromania.ro/edu

